

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.760 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 december 2006 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 13.680 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juli 2008 waarbij de debatten worden heropend.

Gezien de repliekmemoirie van de verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN EYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn.

Op 17 juli 2006 dient verzoeker als Litouws EU-onderdaan een aanvraag in tot vestiging op grond van (oud) artikel 40, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 29 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Betrokkene is veroordeeld op 27/07/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens valsheid in geschriften en gebruik particulieren tot gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectieve gevangenisstraf.

Betrokkene is veroordeeld op 26/04/2006 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens valsheid in geschriften en gebruik particulieren tot gevangenisstraf van 10 maanden.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen. (...)”

2. Over de rechtspleging

Luidens artikel 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn werd toegestuurd, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De verwerende partij heeft het administratief dossier op 23 april 2008 neergelegd, zijnde 8 dagen buiten de wettelijk voorziene termijn.

Uit wat volgt, zal evenwel komen vast te staan dat de feiten zoals aangebracht door verzoeker kennelijk onjuist zijn, zodat het voormeld vermoeden dat de door verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht niet van toepassing is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het niet tijdig neerleggen van het administratief dossier op zich al een reden is om zijn beroep in te willigen. Dergelijke sanctie kan niet worden gelezen in de huidige wettelijke reglementering.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in samenlezing met de Europese Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoeker betoogt dat door de inwerkingtreding van de Europese Richtlijn 2004/38 sinds april 2006 de Belgische overheid de bestaande verblijfsprocedures in casu niet meer kan opleggen. Verzoeker stelt dat dit voor hem betekent dat voor hem als Litouws EU-onderdaan geen verplichting meer geldt om een vestigingsaanvraag te moeten doen of een procedure te

moeten afwachten om in het bezit te komen van een Belgisch verblijfsdocument. Hij stelt dat hij het verblijfsdocument ontleent aan de Richtlijn 2004/38 temeer in casu de weigeringsbeslissing gemotiveerd is op onjuiste onbewezen premisses.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Richtlijn 2004/38, de verzoeker nalaat aan te geven uit welke artikels van de Richtlijn 2004/38 zou blijken dat de Belgische overheid de bestaande verblijfsprocedures niet meer kan opleggen. Evenmin toont de verzoeker aan op grond van welk artikel van de Richtlijn 2004/38 hij een verblijfsdocument zou kunnen ontleen. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om na te gaan welke bepalingen van de voornoemde Richtlijn geschonden zijn. Het middel is onontvankelijk wat de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/38 betreft.

Wat de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit de schending precies zou bestaan. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat de Belgische wetgever artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet meer zou kunnen toepassen ingevolge de Richtlijn 2004/38, volstaat het te verwijzen naar voormelde bespreking van de Richtlijn 2004/38.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 BW, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de omzendbrief van 21 oktober 2002 met betrekking tot de aanvraag tot verblijf of vestiging op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat door de gedwongen hervorming van de procedure tot herziening in een beroep tot nietigverklaring zijn gebeurlijke rechten retroactief en onherroepelijk geschonden zijn in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dezelfde vormelijke en inhoudelijke beslissingsbevoegdheid zou hanteren als in het geval van het verzoek tot herziening. Verzoeker stelt dat de onderhavige procedure hem onttrekt aan de normale rechtsgang ten tijde van het verzoek tot herziening waarbij een volledige inhoudelijke herziening van de bestreden beslissing mogelijk was eventueel na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Verzoeker rekent er dan ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volle rechtsmacht en bevoegdheid zal benutten en niet enkel zal oordelen als een klassieke cassatierechter bij gebreke waaraan de aangehaalde regels van communautair en Belgisch recht zouden geschonden worden wat een overschrijding en/of een afwending van macht zou betekenen. Verzoeker meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens de Commissie van advies voor vreemdelingen zal vatten ingeval geen automatisch verblijfsrecht in beroep wordt toegekend.

Verzoeker beroept zich in het eerste onderdeel van zijn middel op het algemeen rechtsbeginsel dat administratieve rechtshandelingen van reglementaire of individuele aard in principe niet mogen terugwerken. Dit beginsel strekt ertoe de individuele belangen en de rechtszekerheid veilig te stellen en is ook wettelijk vastgelegd in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Raad wijst verzoeker erop dat dit slechts een wettelijk en geen grondwettelijk beginsel is, zodat wanneer een wetsbepaling de terugwerking toestaat, van het algemeen principe kan worden afgeweken (RvS 31 januari 2005, nr. 139.956). Artikel 230 §1 van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 6 oktober 2006) bepaalt dat:

“De met toepassing van artikel 64 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediende verzoeken tot herziening die op de datum bepaald bij artikel 231 aanhangig zijn bij de Minister van Binnenlandse zaken, worden van rechtswege zonder voorwerp. De Minister of zijn gemachtigde meldt dit aan de verzoeker in herziening en laat hem weten dat hij, op straffe van verval, binnen de dertig dagen die ingaat met de betekening van deze mededeling, zijn verzoek

tot herziening kan omzetten in een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd. Behalve wanneer de verzoeker met toepassing van artikel 69, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals dit van toepassing was daags voor de in artikel 231 bepaalde datum, een rechtstreeks beroep bij de Raad van State heeft ingesteld tegen de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd, kan de verzoeker, op straffe van verval, binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de betekening van het in het eerste lid bepaalde verzoek, een verzoek tot nietigverklaring indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de initiële beslissing waarvan hij de herziening heeft gevraagd. Behoudens akkoord van de vreemdeling, kan tijdens de overeenkomstig het tweede lid voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de initiële beslissing waarvan de herziening werd gevraagd, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.”

Hierdoor staat niet langer een georganiseerd administratief beroep open, maar wel een jurisdictioneel annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts wijst de Raad verzoeker erop dat de wetgever de artikelen 230 – 235 van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 6 oktober 2006), ingevoerd heeft met als doel het noodzakelijke overgangsrecht bij het opnemen van de bevoegdheden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te regelen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-001, 67). Overeenkomstig artikel 231 van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt artikel 2 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de datum bedoeld in dit artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de datum van inwerkingtreding 1 juni 2007 is. Bijgevolg heeft de wetgever zelf bepaald hoe de overgang tussen het vroegere georganiseerd beroep en het huidige jurisdictioneel beroep diende te geschieden. In casu werd door de verwerende partij overeenkomstig deze bepalingen gehandeld. Bijgevolg wordt geen schending van het nonretroactiviteitsbeginsel aangetoond.

Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoekers beschouwingen over de “*volle rechtsmacht*” de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden, en verder, wat het belang van verzoeker is bij de door hem geuite kritiek. Dit te meer nu verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen. Verder toont verzoeker niet aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet- geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van verzoekers rechten. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld :

“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Daarenboven wijst de Raad betreffende artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet op het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 juli 2008, waarin wordt gesteld dat “de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft”.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 70 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 64 tot en met artikel 67 van de Vreemdelingenwet opheffen heeft. Dit is in werking getreden op 1 juni 2007. Hierdoor werd de procedure tot herziening afgeschaft. Het was alleen in het kader van deze procedure dat het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende ingewonnen te worden. Daar waar verzoeker naar de procedure tot herziening verwijst in de omzendbrief van 21 oktober 2002 wijst de Raad verzoeker erop dat dit opgesteld werd in het kader van de destijds nog bestaande procedure van herziening. Doordat artikel 70 van de wet van 15 september 2006 deze procedure opheffen heeft, werd impliciet ook deze bepaling uit de omzendbrief van 21 oktober 2002 opgeheven. Verzoeker laat na verder uiteen te zetten op welke (andere) wijze de omzendbrief van 21 oktober 2002 geschonden is.

Tot slot is het de Raad niet duidelijk welk belang verzoeker aantoont met zijn grief, nu niets hem belet bij het bestaan van nieuwe gegevens een nieuwe aanvraag in te dienen, mits inachtneming van de wettelijke bepalingen.

Met betrekking tot de schending van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” laat verzoeker na aan te geven welke beginselen hij geschonden acht en op welke wijze. Dienaangaande wijst de Raad erop dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet een middel vereist en dat in de zin van voornoemd artikel onder ‘middel’ moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “*art. 2 en 3 Wet 29/7/1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen – verdere beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker*”.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in strijd met de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht ter kennis werd gebracht. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing poneert dat hij de openbare orde heeft geschaad en verwijst naar twee correctionele veroordelingen van Antwerpen d.d. 27/7/05 en 24/4/06. Verzoeker meent dat deze twee veroordelingen hem niet zomaar kunnen worden toegerekend daar ze een zekere D. R. betreffen. Verzoeker stelt dat tegen hem zelf tot op heden geen enkele uitvoerbare veroordeling werd uitgesproken zodat de redengeving van de bestreden beslissing onjuist en onredelijk is. Verzoeker concludeert dat hij volledig voldoet aan de vereisten voor een Litouws onderdaan om hier te verblijven nu hij als zelfstandige werkzaam is en aan alle voorwaarden en formele documenten beantwoordt.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007 nr. 167.411). Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat verzoeker op 27 juli 2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld wegens valsheid in geschriften en gebruik van particulieren tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectieve gevangenisstraf en dat hij op 26 april 2006 is veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens valsheid in geschriften en gebruik van particulieren tot een gevangenisstraf van 10 maanden. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dit en stelt hij dat hij nog nooit veroordeeld werd, alsook dat de veroordelingen op naam van D. R. staan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit een document van de federale gerechtelijke politie van Antwerpen blijkt dat verzoeker op 18 oktober 2006 werd gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van zware diefstallen te hebben gepleegd en valse geschriften te hebben gebruikt. Tevens blijkt uit dit document dat kon worden achterhaald dat verzoeker, telkens weer onder valse identiteiten, in ons land verschillende malen werd veroordeeld, in de gevangenis heeft verbleven en meermaals ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld. Tevens wordt verduidelijkt dat verzoeker onder de valse Litouwse identiteit L. A. van 3 april 2003 tot 11 december 2003 in de gevangenis van Dendermonde heeft gezeten. Op 11 december 2003 zou verzoeker naar Litouwen worden teruggedreven, doch men stelde op de luchthaven vast dat het Litouws paspoort en het rijbewijs op naam van L. A. valse documenten betroffen. Daarop verklaarde betrokkene dat hij de Russische nationaliteit heeft en K. P. heet. Op 29 juni 2004 wordt verzoeker onder de valse Litouwse identiteit D. R. door de correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden. Op 7 juni 2005 wordt hij onder de

valse Litouwse identiteit L. A. door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 100 euro en een rijverbod van 15 dagen. Op 11 juli 2005 wordt verzoeker te Antwerpen gearresteerd omdat hij in het bezit is van een vervalst Litouws paspoort en rijbewijs op naam van D. R. Daags nadien wordt hij in de gevangenis te Antwerpen opgesloten om er zijn eerder, bij verstek uitgesproken straf te ondergaan. Op 27 juli 2005 wordt verzoeker, na tegen het verstekvonnis in verzet te zijn gegaan, terug in vrijheid gesteld. Op 26 april 2006 wordt verzoeker, wederom onder de valse Litouwse identiteit D. R. door de correctionele rechtbank te Antwerpen, bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden. Tevens blijkt uit een document van de gemeente Berchem van 25 januari 2007 dat verzoeker beloofd heeft zo snel mogelijk de vonnissen van de correctionele rechtbank over te maken. Met zijn zeer algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nooit veroordeeld is geweest. Uit bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat verzoeker tweemaal onder de valse Litouwse identiteit D. R. werd veroordeeld. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat hij volledig voldoet aan de vereisten voor een Litouws onderdaan om hier te verblijven nu hij als zelfstandige werkzaam is en aan alle voorwaarden en formele documenten beantwoordt. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke en/of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.